

Nunor att minnas

Vargåkra gård lyfter fram en rad konstnärskap som riskerar att falla i glömska. Det är uppfriskande, skriver Isac Nordgren Jonasson.

KONST

Face

Marianne Andersson, Lars Eriksson, Birgitta Liljebladh, Ditte Ejlerskov, Mausel Eksell Strindberg, Richard Johansson, Ann-Marie Nordin, Gittan Jönsson och Carlos Capelán. Vargåkra Gård, Hammenhög, t o m 12/8.

■ För fyra somrar sedan kuraterade Thomas Millroth en utställning med samtida landskapsmåleri på Vargåkra Gård som blev väldigt uppskattad. Nu har han blivit ombedd att på nytt samordna en utställning på den lilla konsthallen utanför Hammenhög och har valt ansiktet som ett förnande tema. Millroths urval har denna gång fokus på äldre konstnärer. Av de nio deltagarna är det bara två som är under sextio. Det känns uppfriskande att Millroth har valt att lyfta fram en rad konstnärskap som riskerar att falla i glömska. Flera av konstnärerna är för mig helt nya bekantskaper vilket är väldigt spännande. Två av dessa är Lars Eriksson och Birgitta Liljebladh.

Erikssons stil är vad jag skulle vilja kalla ett samtida renässansmåleri. Serien "Manifesto" består av tio porträtt där flera skulle kunna vara hundratals år gamla om de inte var så oskarpa. Erikssons bilder tycks höljda i ett töcken, det är som att se ansiktena genom en slöja. Samtidigt är de inte heller traditionella porträtt i det avseendet att de flesta inte tittar på betraktaren, personernas bortvända blickar gör dem svåra att få grepp om. Eriksson visar också en fristående målning, "Interiör", som skiljer sig från alla andra verk i utställningen

inklusive hans egna. Bilden föreställer ett litet rum, dominerat av två trästolar. På väggen hänger två målningar med ansikten. De tycks föreställa samma person, en ung man som även han tittar bort. Denna metabild är för mig utställningens allra mest fascinerande.

Liljebladh sticker också ut med sin lätta, närmast minimalistiska expressionism. Hennes fyra målningar är samtliga porträtt, varav ett par föreställer två av de mest ikoniska skådespelerskorna som världen sett, Greta Garbo och Marilyn Monroe. De är också två av de mest gåtfulla och omskrivna kvinnorna i vår tid, och mystiken går tydligt igen i Liljebladhs måleriska stil, undflyende och esoterisk. Den av Liljebladhs bilder som jag fastnar allra mest för är dock den som hänger för sig själv (de övriga tre målningarna hänger tillsammans), ett okänt ansikte som tycks befinna sig i en tom rymd, i en intighet.

Marianne Andersson, som visar nio målningar i utställningen, har en personlig stil som präglas av ett grafiskt serieliknande bildspråk. Alla hennes små bilder tycks föreställa barn, och i flera av bilderna döljs delar av barnens ansikten eller deras ögon av objekt. Men det finns ingenting med den dolda blicken som väcker oro utan det känns snarare som att barnen leker kurragömma. Barnen står närmast uppställda, som framför ett fönster. Som betraktare blickar vi in i märkliga rum som ofta har referenser till andra konstnärer och verk. Marianne Andersson kallar barnen för "autonoma kamrater". Det är målningar präglade av humor, ömhet, lekfullhet och sårbarhet. Ansikten som jag tar med mig på resan hem.

ISAC NORDGREN JONASSON

Eftersom Thomas Millroth är skribent på kultursidan recenseras utställningen av Isac Nordgren Jonasson, curator och konstsribent i bland annat Kristianstadsbladet.